

— Ти кждѣ бѣше до сега, го запитахъ азъ. Защо не стоя тамъ, гдѣто ти бѣше мѣстото?

— Какъ ще стоя тамъ, ваше благородие, когато куршуми и гранати като дъждъ падаха, ми отговори той наивно. Ний излѣвохме на пѣтя, а когато хукна народа, а по-послѣ и кавалерията и артилерията да бѣгатъ и насъ увлякоха.

Тоя отговоръ, разбира се, не ме удовлетвори. И за да ме задобри Лилитка ме попита, не желая ли да похапна, понеже ми билъ приготвилъ. Това бѣше нѣщо необикновено, тъй като Лилитка самъ никога не се сѣщаше да ми приготи ястие, при всичко че у него винаги имаше мои пари за тъйзи цѣль. Лилитка посла едно килимче на трѣвата, на което сложи ястието. Но ако и да не бѣхъ отъ отзарана нищо хапвалъ, менъ не ми се ядеше. И какъ ще ми се яде? . . .

Тукъ се бѣхме събрали всички отъ дружината офицери, които уцѣляхме отъ боя — числомъ — всичко двама! азъ и прапорщикъ Болшевъ. Раненитѣ капитани: Поповъ и Стесель въ това врѣме бѣха при началникъ на щаба подполковника Ринкевича.

Ний сѣднахме на килимчето съ Болшева, спогледахме се единъ другъ и заплакахме.

Тѣй като азъ бѣхъ останалъ старши въ дружината, понеже, всички други освѣнъ Болшева бѣха убити или ранени, то и приехъ командуванието ѝ. Прѣди всичко азъ прѣброихъ опълченцитѣ, които се оказаха 117 души, когато прѣди боя бѣха около 600. Кждѣ сж останалитѣ? Наистина не ще сж паднали убити всички, тѣй като и сега още продължаваха да пристигатъ; но въ всѣки случай числото на падналитѣ убити и ранени бѣ голѣмо. Ето общата загуба:

1-а дружина ранени: щабсъ-капитанъ Михида — легко въ крака, поручикъ Соллогубъ — тежко въ шията и рамото, поручикъ Гюбенетъ — контузенъ въ хълбока, прапорщикъ Сорнетъ — легко въ крака съ куршумъ.

3-я дружина убити: дружинния командиръ подполковникъ Калитинъ, командира на I-а рота капитанъ Феодоровъ, командира на II-а рота щабсъ-капитанъ Усовъ и завѣдующия оржжето поручикъ Поповъ.

Ранени: поручикъ Живаревъ — легко, поручикъ Поликарповъ — тежко, щабсъ-капитанъ Стесель — легко, щабсъ-